

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อวิถีชีวิตของคนเรา ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา สังคม การค้า เศรษฐกิจ การเมืองและการท่องเที่ยว ใครก็ตามที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ก็จะช่วยให้มีโอกาสในงานอาชีพและในการศึกษาต่อได้มากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ จากความสำคัญดังกล่าว วิชาภาษาอังกฤษ จึงได้รับการบรรจุเข้าไปในหลักสูตรการเรียนการสอนของระบบการศึกษาไทยเกือบทุกระดับการศึกษา ในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างนิสัยในการใช้ทักษะพื้นฐาน อันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ตามสมควร

ในทักษะพื้นฐานทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีผู้ต้องการศึกษามากที่สุด จากงานวิจัยของ โดนัลด์ แคมป์เบล และคณะ (Donald Campbell and others 1983:41) พบว่า สถาบันการศึกษาใน 12 ประเทศที่จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ต้องการให้นักศึกษามีทักษะทางด้านการพูดและการฟัง มากกว่าทักษะการอ่านและการเขียน โดยคณาจารย์ในสถาบันดังกล่าวมีความคิดเห็นว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปมีความต้องการที่จะมีความสามารถทางด้านทักษะการพูดมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องทัศนคติของนักเรียนอาเชียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของ วิลลาร์ด ดี ชอว์ (Willard D. Shaw 1983:23) ซึ่งพบว่า ทักษะภาษาอังกฤษที่นักเรียนไทย สิงคโปร์ และอินเดีย ต้องการเรียนมากที่สุด คือ ทักษะการพูด จากงานวิจัยดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญ ที่ผู้สอน และผู้เรียนมีความ

ตระหนักถึง

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะมีความสามารถสื่อความหมายกันได้หลายวิธี เช่น การใช้ท่าทางบ้าง สัญลักษณ์บ้าง แต่การพูดถือเป็นการสื่อความหมายที่สำคัญ (พิศมัย ถิณะแก้ว 2524:4) เพราะการพูดนั้นเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีกว่าวิธีอื่น และถือได้ว่าเป็นแกนกลางในการสร้างความเข้าใจของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน นับตั้งแต่การสนทนาอย่างปกติธรรมดาไปจนถึงการเจรจาด้านการทูตระหว่างประเทศเลยทีเดียว

เดวิด บี เกอราลนิก (David B. Guralnik 1984:1366) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า "หมายถึงการเปล่งเสียง หรือออกเสียง โดยอาศัยถ้อยคำหรือคำพูด เพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของตน ตลอดจนเพื่อการแสดงความคิดเห็นของผู้พูดที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ให้ผู้ฟังทราบจนเป็นที่เข้าใจกันได้" ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการพูดที่ดีจึงอยู่ที่การถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้พูดให้แก่ผู้ฟังเพื่อให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของผู้พูดที่ได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ นั่นเอง อย่างไรก็ตาม การสอนทักษะการพูดให้กับผู้เรียนเป็นสิ่งที่กระทำได้ค่อนข้างยาก ดังที่ วาสนา โกวิทธา (2525:175) ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดไว้ว่า "ทักษะการพูดเป็นทักษะการส่งสารซึ่งไม่เอื้อต่อการเรียนการสอนตลอดจนการวัดและประเมินผล และถึงแม้จะได้รับการเน้นว่าเป็นทักษะที่สำคัญ แต่ในการปฏิบัติแล้ว การเรียนการสอน การฝึกและการวัดประเมินผลยังมิได้รับการเน้นความสำคัญเท่าที่ควร" นั้นย่อมแสดงให้เห็นว่า ครูผู้สอนยังคงเน้นความสำคัญของหลักไวยากรณ์และระบบของภาษามากกว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น

ดอนน์ เบิร์น (Donn Byrne 1986:8-11) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดว่า ผู้เรียนจะต้องรับฟังคำพูดจากคู่สนทนาก่อนที่จะพูดตอบ และถ้าผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจคำพูดของคู่สนทนาได้ก็จะเกิดความรู้สึกประหม่า ทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง ซึ่งสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้การพัฒนาทักษะการพูดไม่ได้ผล เกิดจากการที่ครูเลือกประโยคตัวอย่างให้ผู้เรียนฝึกเป็นลักษณะประโยคหรือบทสนทนาสั้น ๆ ที่ไม่มีลักษณะเหมือนภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตจริงนั่นเอง

เฮช. จี. วิดโดว์สัน (H. G. Widdowson 1979:15-20) จิลเลียน บราวน์ และจอร์จ ยูล (Gillian Brown and George Yule 1983:3-5) เน้นถึงการสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้ว่า ครูผู้สอนควรจะเลือกสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในการสื่อความหมายจริง ๆ มาสอน เช่น ข่าวทางวิทยุ บทความในหนังสือพิมพ์ หรือป้ายประกาศต่าง ๆ เป็นต้น เพราะภาษาพูดที่ใช้จะมีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากภาษาเขียน กล่าวคือ มีลักษณะทางโครงสร้างไม่ซับซ้อน มีการใช้คำศัพท์ที่ง่ายแก่การเข้าใจกว่าภาษาเขียน มีการพูดซ้ำคำ และใช้คำพูดซ้ำซ้อน (repetition and redundancy) มีการลงเสียงหนัก (stress) มีการเน้นเสียงสูง - ต่ำ (intonation) มีการใช้คำขึ้นต้นประโยคผิด หรือคำที่แสดงความไม่แน่ใจ (false starts or hesitation markers) หรือใช้ประโยคต่าง ๆ ที่ไม่สมบูรณ์และไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์ (uncompleted and ungrammatical sentences) เป็นต้น

จากงานวิจัยของ กาญจนา จงอุตสาห์ (2531:61) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่อง "ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับขั้นทักษะกลไก ซึ่งเป็นระดับเริ่มต้นของพฤติกรรมการพูดตามการจัดระดับของรีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอ็ส ดิสสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) แสดงว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำมาก นอกจากนี้ วันทณี สัตย์ทิพย์ (2531:99) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการใช้ทักษะการพูดต่ำกว่าทักษะการเขียน และการอ่าน และได้แสดงข้อคิดเห็นว่าการที่ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังไม่ได้เท่าที่ควรนั้นอาจเป็นเพราะขาดการฝึกหัด และไม่กล้าแสดงออกนั่นเอง

อนึ่ง งานวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของศุภวิรัตน์ ภักทรานนท์ (2532:58) ซึ่งยึดถือการวัดระดับความสามารถด้านการพูด 5 ชั้น ของรีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอ็ส ดิสลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) เป็นเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับขั้นทักษะกลไกซึ่งเป็นระดับเริ่มต้นของพฤติกรรมกรพูดเท่านั้น ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาของไทยทุกระดับชั้นมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการที่นักเรียนไม่ค่อยจะมีโอกาสได้ฝึกทักษะการพูดเท่าที่ควร และครูส่วนใหญ่ก็ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงแนวการสอนไปสู่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (สมยศ ชันแก้ว 2528:56) นอกจากนี้ งานวิจัยของสุเทียบ ละอองทอง (2527:13) ยังแสดงให้เห็นว่า การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนโดยทั่วไปมักจะประเมินผลเฉพาะด้านเนื้อหา โดยเน้นความรู้ด้านไวยากรณ์และทักษะการอ่านมากที่สุด ทำให้นักเรียนขาดความสนใจต่อการฝึกทักษะการพูดที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมิได้เป็นปัญหาแต่ในเฉพาะระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาเท่านั้น ในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา เช่น วิทยาลัยพลศึกษาในสังกัดกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ก็ประสบปัญหาต่าง ๆ เช่นเดียวกัน จากการศึกษาถึงปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา พรศรี ใจงาม (2533:80) พบว่า ความสามารถทางด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาเป็นปัญหาต่อการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาแตกต่างกันและส่วนใหญ่มีความรู้ภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก ครูจึงเลือกใช้วิธีสอนแบบเก่า คือ วิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ง่ายซึ่งครูไม่ต้องเตรียมอุปกรณ์หรือสื่อการสอนมากนัก เพราะผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ต่ำก็สามารถที่จะทำความเข้าใจกับคำอธิบาย

ของครูได้เป็นอย่างดี โดยมีการแปลประโยคเป็นภาษาไทยตลอดเวลา จึงทำให้นักศึกษาขาดโอกาส และประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษยังชอบใช้วิธีสอนแบบให้นักศึกษาฟังคำบรรยายและจดงาน จึงทำให้ครูละเลยการสอนทักษะการฟังและการพูด (ญาติา ชีระวิภาวี 2524:80-81) ดังนั้นการศึกษาหาแนวทางเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เป็นบุคคลที่มีความสามารถทางการกีฬา กล้าแสดงออกและมีความเชื่อมั่นในตนเองในการที่จะแสดงความสามารถตามศักยภาพที่ตัวเองมีอยู่ ความกล้าแสดงออกและความเชื่อมั่นในตนเองนี้ น่าจะเป็นองค์ประกอบที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาได้เป็นอย่างดี

ดักลาส เอช บราวน์ (Douglas H. Brown 1980:114) กล่าวถึง การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมากหรือน้อยเพียงใด นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ อาทิเช่น ทักษะการฟัง ความวิตกกังวล และบุคลิกภาพ

วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood 1986:64) กล่าวถึง บุคลิกภาพว่า เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาที่สอง เป็นอย่างมาก เด็กที่มีบุคลิกภาพเด่นและชอบแสดงตัวมักจะชอบการเข้ากลุ่มกับสังคมกับเพื่อน ทั้งยังได้รับความสนใจหรือความเอาใจใส่จากครูผู้สอนมากกว่า และมีความสามารถในการแสดงออกถึงความสามารถของตนเองอีกด้วย เด็กนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเด่นเหล่านี้จะมีความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาพูดเพื่อการติดต่อสื่อสารมากกว่าเด็กนักเรียนที่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตนเอง

ดักลาส เอช บราวน์ (Douglas H. Brown 1981:113-126) ได้แบ่งองค์ประกอบทางบุคลิกภาพของมนุษย์ที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับการมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง
(egocentric factors)

2. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ผู้เรียนมีต่อผู้อื่นในสังคม
(transactional factors)

3. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับแรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจในการเรียนภาษา
(motivational factors)

องค์ประกอบทางบุคลิกภาพที่เกี่ยวกับการมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อความสำเร็จในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ไม่ว่าจะ เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับความรู้และกิจกรรมที่เกี่ยวกับอารมณ์ เพราะถ้าขาดความรู้ความเข้าใจในตัวเอง ขาดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองแล้วก็จะไม่สามารถระทำการสิ่งใดให้สำเร็จได้ โบรมิสลอร์ มาลินอฟสกี (Bronislaw Malinowski quoted 1923 in Douglas H. Brown 1980:103) ได้สรุปไว้ว่า มนุษย์ทุกคนมีความต้องการรู้จักตนเองและต้องการการยอมรับจากผู้อื่นเมื่อตนเองมีการแสดงออก ความรู้สึกเช่นนี้คือความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem) ซึ่งปีเตอร์ ดับบลิว เกอร์นี่ (Peter W. Gurney 1988:36) ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถทางการพูดภาษาต่างประเทศยังทำกันอยู่ในวงแคบมาก และจากการค้นคว้าพบว่า ในปี ค.ศ. 1979 แอดเดอเลด เฮย์ดี (Adelaide Heyde 1979 quoted in Patricia A. Richard-Amato 1988:356-357) ได้ทำการศึกษาถึงผลของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่มีต่อการแสดงออกด้านความสามารถทางการพูดของนักศึกษาชาวอเมริกันที่กำลังเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถทางการพูด โดยนักศึกษาที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่า

จากการศึกษาของซี ฮาร์ดี้ และดี ไนแอส (C. Hardy and D. Nias 1971 quoted in Janice T. Gibson and Louis D. Chandler 1988:56) ที่พบว่า เด็กนักเรียนที่มีร่างกายแข็งแรงและส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำงานประสานประโยชน์กันได้เป็นอย่างดี มีความสามารถทางด้านกีฬา มักจะเป็นเด็กที่มีบุคลิกภาพชอบแสดงออก ซึ่งบุคลิกดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างสูง สำหรับในประเทศไทยนั้น การศึกษาถึงองค์ประกอบในด้านบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างความสามารถทางด้านทักษะการพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ยังไม่มีผู้ใดได้ทำการศึกษาค้นคว้ามาก่อน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาซึ่งเป็นผู้ที่มีความสามารถทางด้านกีฬา มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาย
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหญิง

สมมติฐานการวิจัย

โรเบิร์ต การ์ดเนอร์และคณะ (Robert Gardner and Others 1972

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหญิง

สมมติฐานการวิจัย

โรเบิร์ต การ์ดเนอร์และคณะ (Robert Gardner and Others 1972 quoted in Patricia A. Richard-Amato 1986:356-357) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการเรียนภาษาที่สอง พบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง และจากงานวิจัยของแอดเดอเลด เฮย์ดี (Adelaide Heyde 1979 quoted in Patricia A. Richard-Amato 1988:356-357) พบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถทางการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วย นอกจากนี้ แฮร์รี โจเซฟ เดปป์ (Harry Joseph Deppe 1987:2577-A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเหงาและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์อย่างมากกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและเพศ

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
2. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
3. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาหญิงมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษาชั้นปีที่ 1 จากวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ

2. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีได้คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ ระดับสติปัญญา สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่างประชากร

3. ตัวแปรที่จะศึกษา มี 2 ตัวแปร คือ

ตัวแปรต้น ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในด้านที่เกี่ยวกับตนเองโดยทั่วไป ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคม และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว

ตัวแปรตาม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ คุณภาพในการสื่อสาร และความพยายามในการสื่อสาร

ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง ความเชื่อที่บุคคลมีต่อตนเองยอมรับในความสามารถของตนเอง และความคาดหวังที่เกี่ยวกับการประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการเสริมสร้างบุคลิกภาพและการยอมรับตนเองในสังคม ซึ่งแยกออกได้เป็น 3 ด้าน คือ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในด้านที่เกี่ยวกับตนเองโดยทั่วไป ด้านสังคม และด้านครอบครัว

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาและการสื่อสารความหมายด้วยคำพูด ในลักษณะของการสนทนา การเล่าเรื่องเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน การบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็น โดยประเมินจากคะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาตามความสามารถทั้ง 5 ด้านของ วอลเตอร์ เอช บาร์ทซ์ (Walter H. Bartz 1979:18-22) คือ ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ และความพยายามในการสื่อสาร

ความคล่องแคล่ว (fluency) หมายถึงการที่นักศึกษาสามารถพูดได้อย่างต่อเนื่อง มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอย่างเป็นธรรมชาติ

ความเข้าใจ (comprehensibility) หมายถึงการที่นักศึกษาสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจในคำพูดของตนได้ทั้งหมด

ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (amount of communication) หมายถึงการที่นักศึกษาสามารถพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่พูดได้

คุณภาพในการสื่อสาร (quality of communication) หมายถึงการที่นักศึกษาสามารถพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาอังกฤษ

ความพยายามในการสื่อสาร (effort to communicate) หมายถึงการที่นักศึกษามีความพยายาม และกระตือรือร้นในการที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจอย่างชัดเจนและพยายามใช้ภาษาและท่าทางประกอบในการพูด

3. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา หมายถึง นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 กำลังเรียนอยู่ในภาคปลายปีการศึกษา 2533 จากวิทยาลัยพลศึกษาในสังกัดกรมพลศึกษา จำนวน 17 แห่ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับกรมพลศึกษาในการนำผลการวิจัยไปปรับปรุงหลักสูตร และเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาให้มีความเหมาะสมกับลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษา
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษได้ปรับปรุงการสอนทักษะการพูด โดยคำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านบุคลิกภาพ อันได้แก่ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาประกอบการสอนทักษะการพูดด้วย
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย